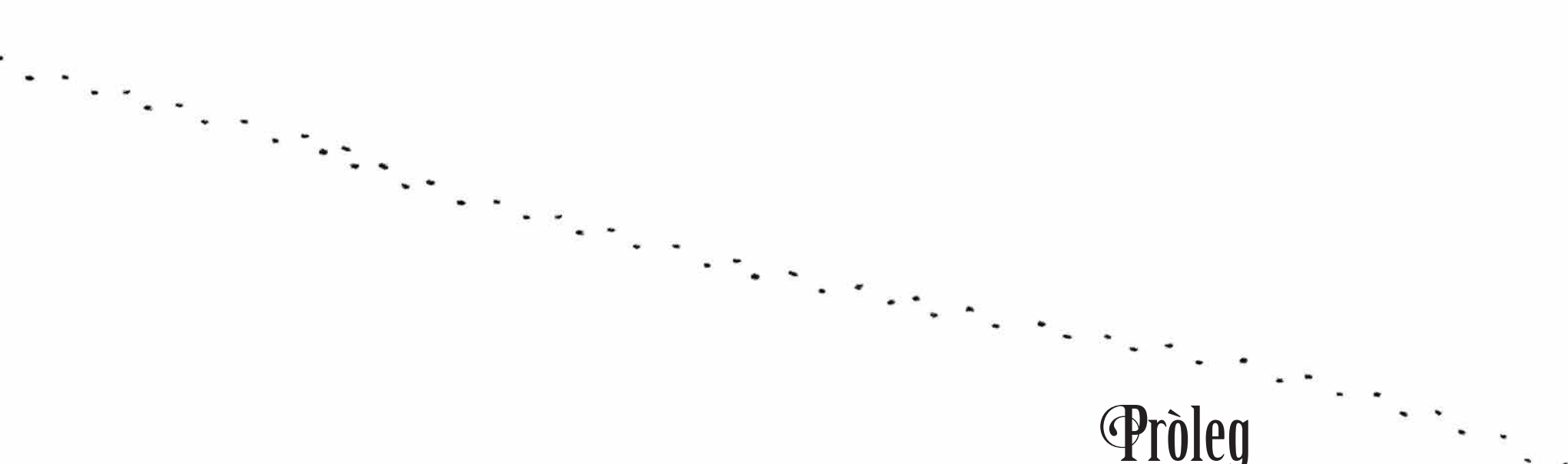

Pròleg

El món, com una pàgina acabada de començar, era blanc. Un llenç immens de cel queia sobre el paisatge nevad, decorat amb unes quantes pinzellades tènues de núvols. Tot romania en silenci.

I, de sobte, moviment. Una forma petita i fosca cisellava una línia recta a través de la vall. Era un animal, si és que podia anomenar-se així, o, com a mínim, un esbós d'animal. Un gargot de pèl, amb potes i una cua. Un gos, potser. Fos el que fos, es movia amb un objectiu concret: fugir del que fos que l'estava empaitant.

Les seves orelles punxegudes se li aixafaven contra el cap mentre esprintava cap a un petit grup d'arbres al costat d'un pal indicador. Més o menys cada deu passes, mirava enre-re per sobre de l'espatlla amb uns ulls porucs i impenetrables.

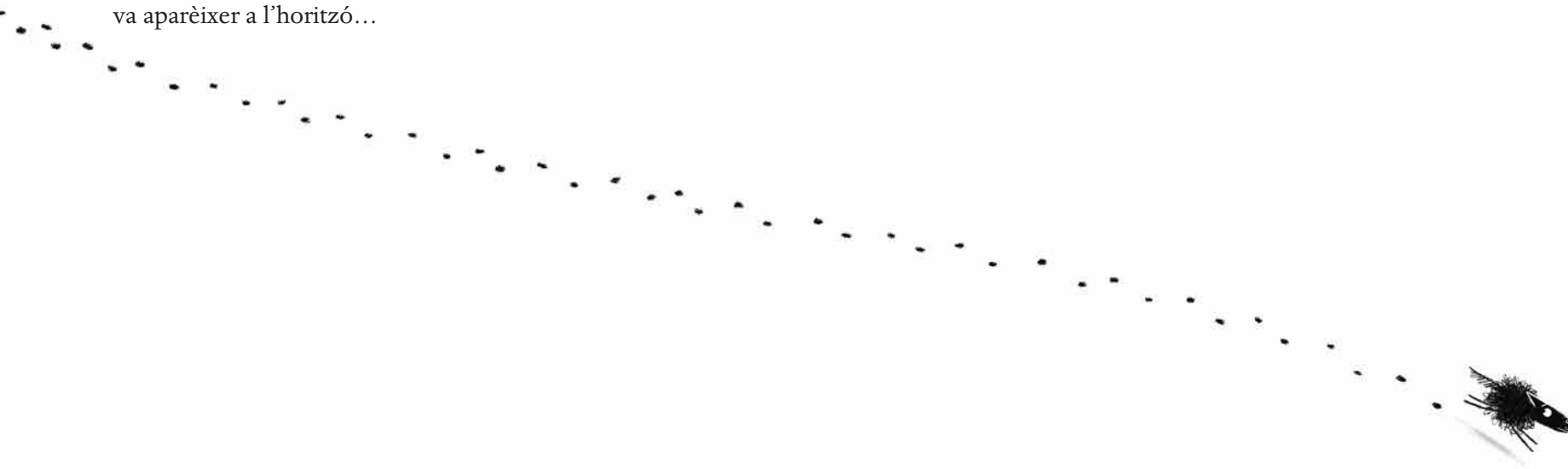
El temps semblava alentir-se a mesura que la distància entre el gos i els arbres disminuïa. Un centenar de metres. Cinquanta metres. Deu metres. I aleshores... va internar-se al bosquet de grafit com si fos una bala.

Deu segons de silenci.

I llavors va arribar el soroll.

Podies percebre'l abans de sentir-lo: una sensació lleugerament palpitant a la boca de l'estómac, seguida d'un brunzit suau i profund. Gradualment, el so era cada cop més alt. I més alt. I més alt. En qüestió d'un minut, tota la vall va resplendir quan milers de milions de flocs de neu van començar a vibrar.

Aleshores aquell vehicle enorme, monstruós i aterridor va aparèixer a l'horitzó...

...en què la Peanut Jones
s'assabenta d'algunes
veritats sorprenents

Càstig

«

o faré dibuixos d'unicorns vampirs empassafocs
al meu llibre d'exercicis de física.»

La Peanut Jones acabava d'escriure aquella frase
per quatre-centes noranta-sisena vegada. S'hi havia estat gairebé
dues hores i li havia deixat un bony tremend al dit del mig de
la mà esquerra. A banda del seu professor, el Sr. Dawkins, era
l'última persona que quedava a tota l'escola. Va aixecar la mà.

—Senyor, ja he acabat.

En Dawkins va alçar la mirada dels mots encreuats, amb
molles de bastonets salats decorant-li la barba negra.

—Això ja ho veurem, *Pernilla* —va etzibar-li amb aire des-
pectiu. Va acostar-se al seu pupitre i va començar a fullejar
l'enorme munt de papers que ella tenia al davant.

La Penaut estava tan irritada que va notar com se li posava vermella la cara. Odiava quan la gent l'anomenava així. És possible que al seu certificat de naixement hi digués «Pernilla Anne Jones», però ella havia estat la «Peanut» des del dia que va néixer. De fet, fins i tot des d'abans de néixer. El seu pare li havia explicat sovint la història. «Quan la teva mare estava embarassada d'uns quants mesos, vam llegir a internet que devies tenir la mida d'un cacauet. Per això vam començar a anomenar-te Peanut, que vol dir “cacauet” en anglès.» Així l'anomenava tothom a Melody High, la seva antiga escola, però era massa esperar el mateix del professor Sense-Ànima Dawkins.

Va agitar triomfalment els fulls de paper davant d'ella.

—Has omplert exactament trenta-una cares de paper A4. Tenint en compte que hi caben com a màxim setze línies a cada pàgina, l'aritmètica simple em diu que només has escrit quatre-centes noranta-sis de les cinc-centes frases que havies de fer. Això suposa un 99,2 per cent del teu objectiu. Com molt bé saps, s'espera que tots els alumnes que tenen la sort de poder formar part de l'escola St. Hubert's School per a Alumnes Seriosament Científics i Terminalment Matemàtics acompleixin tots els aspectes de les tasques que se'ls encomanen. Al cent. Per. Cent. En aquest cas, resulta evident que estàs a un 0,8 per cent d'assolir el teu objectiu.

Un somriure petulant s'estava dibuixant en algun lloc rere la seva barba coberta de molles cruixents.

—Com a càstig per intentar escapar-te fent menys feina, no només acabaràs la tasca, sinó que a més escriuràs cent línies addicionals. Això m'hauria de donar temps suficient per acabar els mots encreuats, cruspirm-me aquest ou a l'escocesa i arribar a casa a temps per veure el concurs *Desafiament Universitari*.

—Però, senyor...

—Res de peròs, Jones. Fes-ho. No acabo de saber quina mena de ganderia inútil toleraven a la teva anterior escola, però has d'entendre que la precisió és important. La creativitat frívola no hi té cabuda, a St. Hubert's. Gens ni mica.

Rockwell Riley

Quan la Peanut va travessar cansada les portes de l'escola, va albirar un noi alt i llargarut, amb una esfera perfecta de cabells negres que esclatava a la part superior del seu cap, que l'estava esperant a la parada de l'autobús. Tan bon punt la va veure, en Rockwell Riley va somriure, es va posar dempeus i li va llançar una poma.

—He pensat que potser voldries un mos.

—Gràcies —va sospirar ella—, però no calia que m'esperassis.

—Ah, no passa res. He repassat una mica de química, mentrestant. L'estructura atòmica és *tan* interessant, no trobes? Sabies que quan el sodi reacciona amb no-metalls, com el clor, perd totalment el seu electró més extern? La closca que l'envolta simplement desapareix i no deixa absolutament res. Res de res. Ni una engruna. Vull dir, no et sembla al·lucinant?

La Peanut el va mirar de fit a fit sense comprendre res.

—Literalment, no tinc ni idea de què estàs parlant —va dir-li.

—I un rave! —va contestar-li en Rockwell tot somrient—. A mi no m'enganyes. T'agrada amagar-ho, però crec que ets més llesta que la resta de nosaltres junts. Per això no t'entusiasma tota aquesta moguda del company d'estudis? Per si accidentalment se t'escapa de la mà i deixes entreveure com ets d'intel·ligent?

La Peanut va sospirar. El pla de companys d'estudis de St. Hubert's estava dissenyat per ajudar els nous estudiants a integrar-se a l'escola. Se suposava que els companys d'estudis havien de trobar-se una hora cada dia per parlar de tots aquells assumptes que preocupessin el nou alumne, però, des que l'havien emparellat amb en Rockwell el seu primer dia d'escola feia ja dos mesos, ell havia esdevingut la seva ombra. La Peanut seguia intentant esquivar les sessions. Sospitava que li havien assignat en Rockwell tant en benefici d'ella com també d'ell, ja que, pel que havia pogut observar, no tenia amics a l'escola. No estava segura del perquè, ja que semblava un paio prou simpàtic. Si hagués entrat en el joc de cercar un amic nou, certament podria haver estat molt pitjor.

Però no era el cas, i no hi havia gaire cosa més a dir sobre allò. La Peanut no tenia la més mínima intenció d'integrar-se a St. Hubert's, amb o sense company d'estudis, perquè, si d'ella depenia, no s'hi quedaria pas gaire temps.

—Escolta, t'has perdut la nostra sessió d'avui. Si l'hora de dinar suposa un problema, què et sembla si ens trobem al matí abans de l'escola? —va preguntar-li en Rockwell amb els ulls plens d'esperança—. Què et semblaria demà? No volem pas tenir problemes per tornar-nos a saltar la sessió, oi?

Un altre sospir. Conscient que no es rendiria fins que acceptés trobar-se amb ell, la Peanut va cedir.

—D'acord, vinga, si no hi ha altre remei...

—De debò? Fantàstic! —La cara d'en Rockwell es va enrojolar de plaer—. Mm, d'això, vindré a buscar-te cap a les vuit. Et sembla bé? El carrer Melody Road, oi?

—Sí —va exhalar en veu alta—. Número vuitanta.

Nerys i el cotxe gran

Quan la Peanut va fer una queixalada a la poma, un enorme cotxe platejat amb els vidres tintats va entrar al carrer i va avançar cap a ells.

La Peanut i en Rockwell van parar-hi atenció de manera instintiva quan es va aturar majestuosament. La finestreta posterior va abaixar-se i va revelar una cara que la Peanut coneixia prou bé.

—Hola, preciosa.

La Peanut va somriure obertament. Era la Nerys, l'assistent personal de la mare a l'empresa de comptabilitat. A la Peanut li queia bé. Era l'única persona de la feina de la mare que li parlava com a una persona normal i no com si encara fos un bebè.

La Peanut no tenia ni idea de quants anys tenia la Nerys. Els seus cabells eren d'un color lilós, que immediatament situa qualsevol persona a la forquilla dels setanta i escaig, però sorprenentment no tenia arrugues a la cara, fora d'unes petites línies a les comissures dels ulls. Línies de somriure. La Nerys somreia molt.

—La teva mare m'ha enviat a buscar-te. Ha rebut un missatge de text de l'escola dient que t'havien castigat, així que aquí em tens. No sé, sembla que els professors sempre tenen alguna cosa de què queixar-se, oi?

La Nerys va obrir la porta del cotxe.

—Vinga, preciosa, que em moro per prendre una tassa de te. Afanya't, puja al cotxe i estarem de tornada a l'oficina en un tres i no res.

Els ulls pàl·lids de la Nerys van girar-se cap a en Rockwell.

—Potser podríem apropar el teu amic a algun lloc?

—Oh-oh! —va balbucejar en Rockwell—. G-g-gràcies, però no, gràcies, senyora. Vull dir, sa senyoria. O sigui, altesa. Tinc el monopatí. Ens veiem demà al matí, Peanut. —I, dit això, va posar-se en marxa i va desaparèixer carrer avall.

—Sembla simpàtic —va dir la Nerys, mentre la Peanut pujava al cotxe—. M'alegro que per fi facis amics a St. Hubert's.

—En Rockwell no és amic meu. Només és simpàtic perquè l'hi han manat des de l'escola i no vol tenir problemes. Siguí com sigui, no *vull* fer amics a St. Hubert's. —Els ulls de la Peanut van negar-se de llàgrimes—. «Amics» implicaria que m'ho estic passant bé i que no m'importa quedar-m'hi. I, de-

finitivament, *no* m'hi quedaré. —Va mirar per la finestreta—. Siguí com sigui, no importa. El pare tornarà aviat a casa. Arreglarà les coses amb la mare i aleshores podré tornar amb els meus vells amics de Melody High.

La Nerys va arrufar les celles.

—Estimada, no oblidis que la teva mare només t'ha portat a St. Hubert's perquè vol el millor per a tu. T'estima, ja ho saps. Encara no et donis per vençuda amb aquesta escola, preciosa. Les coses sempre poden canviar. —Va dirigir-se a l'home que seia al seient del davant—. Ja podem marxar, Hammond...

